

Phương Pháp Bể Cong Thăng Nam Chính Là Yên Lặng

Contents

Phương Pháp Bể Cong Thăng Nam Chính Là Yên Lặng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4: Happy Ending	9

Phương Pháp Bể Cong Thăng Nam Chính Là Yên Lặng

Giới thiệu

Bạn có bao giờ nghĩ có một ngày người yêu một thằng nam làm sao bây giờ? Một câu hỏi khó trả lời còn có thể làm sao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-phap-be-cong-thang-nam-chinh-la-yen-lang>

1. Chương 1

“Ai, Thạch Đầu, cậu có nghe nói không?” Lâm Tiểu đem đầu tiến đến trước mặt Thạch Phương, đầu trộm đuôi cướp hỏi.

Thạch Phương mở mắt gầy đầy đầu trước mặt, buồn bã ỉu xiu, “Cái gì?” Khí trời rất nóng, Thạch Phương rất buồn bực.

Lâm Tiểu nhiệt tình không giảm, âm thanh nho nhỏ nhưng không giấu được hưng phấn, “Cậu không có nghe nói sao? trong ban tổ đang có hai người yêu nhau a.”

“Này có cái gì thật ly kỳ.” Thời đại này trong lớp không có người tập hợp thành đôi đó mới gọi là ngạc nhiên.

“Trọng điểm, tớ còn chưa nói đến trọng điểm!” Lâm Tiểu dùng sức trừng mắt Thạch Phương, ánh mắt kia như có thể trần trụi câu dẫn, thật giống đang nói, cầu tớ a, cầu tớ cho cậu biết a.

Thạch Phương thở dài, “A, a, trọng điểm là cái gì mau nói cho tớ biết đi.” Ngữ khí qua loa, biểu hiện là không kiên nhẫn.

“Khà khà, trọng điểm là...” Lâm Tiểu đánh cái thở mạnh, “Trọng điểm là, cái kia hai người đều là nam, đồng tính luyện ái ai!”

Oi bức giữa hè, hiếm thấy một tia gió lạnh thổi qua, Lâm Tiểu chăm chú nhìn chăm chăm Thạch Phương, muốn nhìn phản ứng hần kinh ngạc hoặc hưng phấn, nhưng vẫn không có, thậm chí ngay cả một chút biểu hiện ý tứ thanh phong hưởng thụ cũng không, Thạch Phương chỉ là ngẩn người ngồi đó, nhìn chăm chăm Lâm Tiểu.

Lâm Tiểu chưa thấy được phản ứng mong muốn, xệp xệp miệng đụng chạm Thạch Phương một hồi, “Này, đại ca, cho chút phản ứng a, đây chính là tin tức trọng đại a.”

“Ồ... Thật là lớn mật a... Bọn họ.” Thạch Phương rốt cục phản ứng lại, kéo kéo cổ áo sơ mi, ý đồ mong muốn gió tiến vào một chút.

“Chính là chính là, bắt quá tở len lén liếc một chút, cậu đừng nói, còn rất xứng đôi nha.”

“vậy à.”

Lâm Tiểu vốn là đầy cỏi lòng nhiệt tình đưa chuyện kinh thiên động địa kinh người nói với bạn thân Thạch Phương cậu Thạch Đầu, không nghĩ tới Thạch Phương lại nói ra một câu bình thản “vậy à”, thực sự thất vọng nha, có điều Lâm Tiểu đột nhiên lại nhớ tới một khả năng.

“Anh em, cậu không phải kỳ thị đồng tính luyện ái đi.” Lâm Tiểu hỏi.

“Không có, không có cảm giác gì.” Thạch Phương nhàn nhạt trả lời.

Lâm Tiểu nghĩ cũng đúng, Thạch Phương là một người tốt như vậy, quả thực có thể bao dung toàn vũ trụ, đồng tính luyện ái nhỏ nhỏ lại tính là gì.

“Khó nhìn thấy một đôi sống sờ sờ như thế, đi, tớ đến xem náo nhiệt đi.” Lâm Tiểu vừa nói vừa kéo Thạch Phương đi.

Thạch Phương vóc dáng cùng Lâm Tiểu gần như tương tự, nhưng gầy một chút và trắng nõn hơn một chút, khí lực lại kém xa Lâm Tiểu, bắt quá lần này Thạch Phương nhưng tránh thoát khỏi tởy Lâm Tiểu, “Nói không chắc bọn họ cũng không muốn toàn trường đều biết, đừng đi phiền bọn họ.”

Lâm Tiểu lại nghĩ, cũng đúng, sau đó xoay người lại tởy gác trên vai Thạch Phương, “Thạch Đầu, cũng là cậu nghĩ chu đáo, ai, những chuyện này tớ nghĩ không tới.”

“Không nghĩ tới không có nghĩa là không tốt, sự tình khiến mình phiền lòng thiếu gì.” Thạch Phương ghép vở phẩy phẩy mấy lần, khí trời, thực sự quá nóng.

“Cũng đúng, có cậu giúp tớ nghĩ là tốt rồi.” Lâm Tiểu thoải mái nở một nụ cười, đẩy đẩy vai Thạch Phương vừa chạy ra ngoài, “Đi mua kem đi ~” trên đường còn đụng phải một người nữ sinh, làm hại Thạch Phương thay Lâm Tiểu liên tục xin lỗi.

một đường cười vui vẻ, rốt cục cũng có thể chạm được vào cái kem băng lạnh lẽo, Thạch Phương cảm thấy, mùa hè trong nháy mắt liền không nóng, này còn lại vui cười.

2. Chương 2

Sau gần hai tuần, Lâm Tiểu lôi kéo một cô gái đẹp, nụ cười xán lạn xuất hiện trước mặt Thạch Phương.

“Này, Thạch Đầu, nhìn, bạn gái của tớ, Hồ Nhất Như ”

Thạch Phương nhìn hai người trước mắt một chút, nữ sinh thanh tú đáng yêu, nam sinh đẹp trai như ánh mặt trời, rất tốt, rất xứng đôi, chính là hai người cùng đứng đó, nhìn có chút chói mắt.”Lâm Tiểu, không sai a, tớ ở viện mười ngày cậu liền đuổi tới vị đại cô gái đáng yêu như vậy, anh em, tớ không phục a.”

Thạch Phương mấy ngày trước ra sân thì bị tới nạn xe, trầy da cánh tay, xước chân, vốn là mua vài chai thuốc bôi sát trùng là ổn rồi, đáng này, Thạch Phương một mực yêu thích bệnh viện đầy đủ điều hòa, cứ thế ở lại hơn hai tuần lễ, người có tiền, không có cách nào khác.

“Cậu bất bình cái rắm a, tớ mỗi ngày đi hầu hạ cậu tớ thực không dễ dàng a, không chịu được Lâm Tiểu mị lực vô địch, theo cậu hầu hạ cũng truy gái xinh a.” Lâm Tiểu đánh rắm cười hề hề khoa trương tài năng chính mình, khiến cô gái một trận cười khê.

Thạch Phương xoay người, đứng bên cạnh người Lâm Tiểu, không có ánh mặt trời bắn thẳng đến, con mắt dễ chịu rất nhiều, nhưng là con mắt dễ chịu, trong lòng nhưng buồn phiền lên. Trước đây Lâm Tiểu chuyện gì cũng đều nói cho hắn biết, tốt xấu, hài lòng phiền lòng, nhưng là lần này, Lâm Tiểu theo đuổi bạn gái gần hai tuần, hắn nhưng lại không biết.

Phảng phất lại thấy được tâm trạng Thạch Phương trùng xuống, Lâm Tiểu nắm trên vai Thạch Phương, cười hì hì nói, “Làm sao, nhìn xem nàng không cảm thấy quen mặt sao?”

Thạch Phương lên tinh thần, cẩn thận mà nhìn mặt Hồ Nhất Như một chút, nữ hài xinh đẹp hướng hắn nhẹ nhàng cười. Thạch Phương lắc đầu.

Lâm Tiểu thở dài, “Thạch Đầu, như cậu vậy không được a, đều là không nhớ được mặt nữ sinh, này không phải là mấy ngày trước chúng tớ đụng vào nữ sinh này mà.”

“Là nha.”

“Được rồi, đừng sinh khí nữa, là trước đây chưa xác định được quan hệ nên cũng chưa thể nói với ai, vì lẽ đó tớ mới không nói cho cậu biết, sáng nay nàng mới vừa đáp ứng tớ, tớ đã nói cho cậu biết, đi, tớ mời khách, tớ đi thả một trận, bồi tội với cậu tiện thể ăn mừng chuyện của chúng tớ.”

Thạch Phương nghe xong, nhẹ nhàng nở nụ cười, đúng đấy, bây giờ còn đứng ở bên cạnh hắn, bạn thân của hắn, là người đầu tiên hắn nghĩ đến để chia sẻ, đã không tệ, đã rất tốt rồi.

Đêm đó, Thạch Phương uống trận say mềm, thật giống như hắn có người yêu vậy, toàn bộ lý trí đều tắt võ, lại hát lại nhảy lại cười đùa. Vừa bắt đầu Lâm Tiểu cũng theo hắn một đoàn nháo một đoàn thét to, nhưng sau đó, Lâm Tiểu không khống chế được Thạch Phương, liên tục nhìn Hồ Nhất Như cầu viện.

Hồ Nhất Như khiếp sợ toàn viết lên mặt, giúp Lâm Tiểu đỡ người, Lâm Tiểu không khỏi bật cười, Lâm Tiểu lại không rõ quay sang nhìn Hồ Nhất Như.

“Ha ha, không có gì, chẳng qua là cảm thấy Thạch Phương cùng lời đồn không có giống chút nào.”

“Ồ? Cậu trước đây nghe nói qua Thạch Phương?”

“Đó là đương nhiên, hắn ở trường học của chúng tớ là nhân vật nổi tiếng, vừa đẹp trai vừa có tài vừa thân thiện...” nhưng Hồ Nhất Như không nói tiếp, đứng ở nơi đó, nhưng Lâm Tiểu biết, câu tiếp theo là “Lại có tiền”, Thạch Phương nhà rất có tiền, có tiền đến Lâm Tiểu loại thường dân không thể tượng tượng được mức độ của nó.

“Kỳ thực a, Thạch Phương chính là như vậy, ai thân thuộc với hắn mới biết, cứ thân với người nào là thích nháo thích cười.”

“Tớ còn vẫn cho hắn là mỹ thiếu niên trầm mặc đấy.”

Đến tận lúc Lâm Tiểu cùng Thạch Phương đem Hồ Nhất Như đến ký túc xá nữ sinh lầu dưới, đề tài cũng chưa tránh khỏi quá Thạch Phương.

Trên đường trở về Lâm Tiểu đã nghĩ, Thạch Phương quả nhiên là thần tượng hết thấy nữ sinh, là địch thủ của hết thấy nam sinh. Đến ký túc xá vốn là muốn đem hắn ném trên giường, nhưng khi nhìn một cánh tay nhỏ nhắn, cái chân nhỏ xíu chưa tiến triển của Thạch Phương, hắn vẫn thở dài nhẹ nhàng đem hắn nằm xuống giường.

“Lâm Tiểu, nước ~ ”

“Lâm Tiểu, nóng ~ ”

“Lâm Tiểu, WC ~ ”

Ở lại đây, Lâm Tiểu không biết bao nhiêu lần đỡ Thạch Phương uống nước, hắn đột nhiên cảm thấy, hắn nhất định là đời trước thiếu nợ Thạch Phương, nếu không làm sao đời này lại đối với hắn tốt như vậy, ngay cả bạn gái của hắn đối với hắn có hay không sùng bái hắn, hắn đều cảm thấy không đáng kể, nhưng lại nửa đêm cần cù cù cù hầu hạ hắn.

Thở dài, Lâm Tiểu nằm ở bên người Thạch Phương nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn, “Thạch Đầu, cậu nói tớ sao đối với cậu tốt như vậy a.”

Kết quả Thạch Phương rầm rì một tiếng, xoay người một cái, toàn bộ bàn tủy không chút lưu tình vỗ tới trên mặt Lâm Tiểu, Lâm Tiểu bụm mặt, vẻ mặt nhăn nhó,, liền đối với chính mình ca tụng công đức một hồi cũng không được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thạch Phương nhìn chằm chằm sữa đậu nành bánh quẩy trên bàn cùng vẻ mặt Lâm Tiểu và Ngũ Chỉ Sơn nghen cười nghen đến cái bụng rút gân, hắn tự nhiên cảm thấy, hắn cũng cảm động đến trái tim rút gân.

3. Chương 3

Có bạn gái sẽ không giống như trước, Lâm Tiểu rõ ràng khó khăn hẳn lên, buổi trưa buổi tối lại thêm bữa ăn khuya, một ngày ba bữa đều đi cùng bạn gái, cùng với bạn gái đi siêu thị, cùng bạn gái đi dạo phố, lúc mới bắt đầu Thạch Đầu có có lúc đi thành nhóm ba người vui chơi rất vui vẻ, Hồ Nhất Như cùng Lâm Tiểu đúng là thật sự vui vẻ, nhưng Thạch Phương càng ngày càng khó chịu, nhìn Lâm Tiểu hướng về phía Hồ Nhất Như gấp rau gấp dưa làm hắn có chút mất mát, nhìn Lâm Tiểu lôi kéo Hồ Nhất Như tay trong tay đi qua đường, ngay khi đứng sau nhìn Lâm Tiểu cùng Hồ Nhất Như song song trên đường đi học cũng cảm thấy khó chịu, cứ như thế, Thạch Phương chậm rãi lui ra dành thế giới cho hai người.

Mãi đến tận một ngày, khi cánh cửa ký túc xá sắp đóng cửa Thạch Phương mới gọi điện thoại tới, Lâm Tiểu không thấy hắn phi thường lo lắng, Thạch Phương lại nói đêm nay không trở về, đêm nay ở bên ngoài với bạn.

Lâm Tiểu chỉ nói một câu chú ý an toàn đã cúp điện thoại, ở trên giường trần trọc trở mình, khi nào thì bắt đầu hai người không hề cùng nhau, khi nào thì bắt đầu không cùng nhau ăn cơm, khi nào thì bắt đầu chỉ có ở buổi tối mới có vài câu trò chuyện, khi nào thì bắt đầu... Thạch Phương cả đêm không về, Lâm Tiểu lại không biết nguyên nhân.

Ngày thứ hai chuông vào học vang lên Thạch Phương mới bước vào phòng học, sắc mặt có chút trắng. Lâm Tiểu cũng không biết lý do từ đâu lại cực kích động, lôi kéo Thạch Phương chạy ra khỏi phòng học.

Chạy đến rừng cây nhỏ sau trường học Lâm Tiểu mới ngừng lại, quay đầu xem Thạch Phương, Thạch Phương trên mặt đầy mồ hôi, sắc mặt cũng trắng đến đáng sợ.

“Thạch Đầu, không sao chứ.” Lâm Tiểu lập tức khăn trương lên, vừa nãy tức giận sớm không biết đã chạy

đi đâu.

“Không có chuyện gì, ngồi lập tức sẽ tốt.”

“Cậu... Tối hôm qua đi đâu?”

“Hả? Nha, ký túc xá nóng, tớ về nhà ngủ.”

Lừa người, đều đã thối chí, còn nóng cái rắm. Nhưng chuyện người khác không muốn nói thì bản thân cũng không nên hỏi? Lâm Tiểu xoắn xuýt nửa ngày vẫn không hỏi nguyên do, vừa vặn lúc này Hồ Nhất Như đi tới, thấy đã lâu không gặp Thạch Phương, nàng cười thật ngọt ngào.

“Thạch Phương, đã lâu không gặp, cùng nhau ăn cơm đi.” Hồ Nhất Như mở miệng mời.

“Đúng vậy, cùng nhau ăn cơm.” Lâm Tiểu đương nhiên vẫn hoài niệm tháng ngày trước đây cùng nhau ăn cơm.

“Không được, tớ còn có việc, không quấy rầy các cậu hai người tình tứ.” Thạch Phương cười chạy rồi đi, Lâm Tiểu nhìn Thạch Phương tiến vào một chiếc Ferrari.

Hồ Nhất Như chép chép miệng, “Thật là người có tiền a, nhận thức cũng đều là người có tiền.” Sau đó Hồ Nhất Như nhìn Lâm Tiểu một chút, cười cợt hướng về phía căng tin mà đi.

Lâm Tiểu biết mình chỉ là người bình thường, là Thạch Phương bên người là ngoại lệ.

Buổi tối hôm đó, Thạch Phương vẫn không trở về, ngay lúc đóng cửa ký túc xá Lâm Tiểu gọi điện thoại cho hắn, Thạch Phương vẫn là nói nóng, ở nhà bạn.

Cuối thu khí爽, Thạch Phương đều một lòng nói nóng tìm cách trốn tránh, Lâm Tiểu cảm thấy phi thường khó chịu, cảm thấy Thạch Phương có việc giấu hắn. Lâm Tiểu là một người thuộc phái hành động, liền liền có biện pháp ứng đối.

Khi đến cuối khóa, Thạch Phương lại muốn ra bên ngoài, lại bị Lâm Tiểu kéo lại.

“Làm gì a, tớ còn có việc.” Lâm Tiểu mặt oán giận lôi kéo, nhưng vẫn là lòng không cam tình không nguyện theo đi.

Đi tới cửa ký túc xá, Lâm Tiểu đột nhiên từ phía sau bưng kín mắt Thạch Phương. Sau lưng có nhiệt độ, trước mắt có nhiệt độ khiến Thạch Phương trong nháy mắt đóng băng.

Mơ mơ hồ hồ bị mang tới ký túc xá, ở thời điểm Thạch Phương còn mơ hồ Lâm Tiểu đột nhiên thu tay về, “Thịch thịch thịch thịch, xem đây là cái gì.”

Thạch Phương mở mắt, trước mắt có một vật thể hình vuông, so với màn hình máy vi tính lớn hơn không được bao nhiêu, “Này, cái gì nha.”

“Điều hòa a, điều hòa, mặc dù hơi nhỏ, nhưng là mở ra nó, buổi tối sẽ không nóng nữa.”

Thạch Phương quay đầu nhìn Lâm Tiểu, nhìn thấy Lâm Tiểu trong đôi mắt tràn đầy đắc ý cùng khuôn mặt tràn đầy tươi cười, sau đó Lâm Tiểu trước mắt càng ngày càng mơ hồ.

“Này, Thạch Đầu, không phải chứ, cảm động đến khóc a.”

“Lăn, ai khóc.” Thạch Phương đập Lâm Tiểu một cước, vọt vào WC.

Trong nhà vệ sinh truyền đến từng trận nước chảy, Lâm Tiểu ở ngoài WC dựa vào cửa cười đến càng ngày càng lớn, như vậy Thạch Đầu a, cậu còn có lý do gì không trở lại.

Kỳ thực Lâm Tiểu là có nghi vấn, lúc trước Thạch Phương khi đến là dẫn theo điều hòa, kết quả mỗi ngày đều có một vài tiểu tử đến ký túc xá bọn họ đánh bài túlkhoá đụng phải hơi lạnh, thanh âm kia, mùi vị đó, muốn tự tử đều được, cũng may, điều hòa ngày đó đã chi trả, sau đó hai người bọn họ ai cũng không dám nhắc đến chuyện điều hòa. Không có điều hòa ký túc xá đúng giờ là nóng đến chết người, vì thế có anh em còn vì nghỉ hè mà ở bên ngoài thuê nhà. Ngay lúc anh em đi, Lâm Tiểu chỉ nói một câu “Thường về thăm nhà một chút” liền đem người tớ đuổi đi, hiện tại đổi thành Thạch Phương, hẳn xác thực rất sợ sẽ bị mọi người nháo đến âm ỉ, liền bỏ ra vài tháng tiền xài vật mua cái điều hòa nho nhỏ, cũng chỉ vì muốn lưu lại Thạch Phương. Lâm Tiểu trong lòng cảm thán, người và người quả nhiên vẫn không giống nhau, hẳn đời trước chắc là nợ Thạch Phương.

Lại nói Thạch Phương ở WC phải nói là khóc một kinh thiên động địa, lúc Lâm Tiểu có bạn gái, làm mấy ngày nay chính mình thường có hành vi rất hoang đường, làm Lâm Tiểu phải mua điều hòa. Hẳn mấy ngày nay không về nhà, cũng không đi với bằng hữu, chỉ là tìm người nào đó, tìm người có thể rất yêu hắn... Nam nhân. Là, Thạch Phương yêu thích nam nhân, chỉ thích nam nhân. Lúc còn rất nhỏ hắn liền biết.

“Này, Thạch Đầu, ra ngoài đi, thử xem điều hòa mới tớ mới mua.”

Thạch Phương mạnh mẽ dùng nước lạnh lau mặt một cái, khi đi ra còn mang theo nồng đậm giọng mũi, “Mua điều hòa làm cái gì, không cần phung phí như thế.” Vừa nói vừa hý hoáy cái điều khiển.

Lâm Tiểu xem Thạch Phương mở ra điều hòa ngồi ở trên giường một bộ dáng rất khoan khoái, cảm thấy rất hài lòng rất vui vẻ, nói rồi Lâm Tiểu liền làm một hành động, vì lẽ sợ việc nghĩa chẳng từ nan hướng Thạch Phương nhào tới.

“Thạch Phương, đêm nay không ra ngoài nữa đi.”

“Ai u, cái mộng của tớ, mau nhanh cú xuống cho tớ.” Thạch Phương đá một cái làm Lâm Tiểu bay ra ngoài, lại biểu tình kỳ quái bắt đầu trải ra chân.

Ngủ một mình một tuần rất cực lại ngênh đón Thạch Phương trở về, Lâm Tiểu hài lòng lộ rõ trên mặt, cả đêm nói rồi nói rất nhiều, Thạch Phương cũng hưng phấn lắm bầm đến bầm bầm đi, thật giống như trở về gian đoạn hai người mới quen.

Thạch Phương gặp Lâm Tiểu là tại nơi huấn luyện quân sự quen nha. huấn luyện viên huấn luyện quân sự đều là người không nhân tính, Thạch Phương vốn là sợ nóng, còn muốn ở lúc mặt trời ban trưa đứng trên mặt đất, vừa hơn một giờ Thạch Phương liền cảm thấy đầu chóng váng mờ mịt, vô số tinh tinh ở trên đầu hần bay bay lượn lượn. Sau đó Thạch Phương hai mắt tối sầm lại, liền ngã về phía trước. liền dựa vào người phía trước hai người cùng ngã xuống.

phía trước Thạch Phương chính là Lâm Tiểu, Lâm Tiểu đột nhiên cảm thấy phía sau lưng bị vật thể không rõ va chạm, cấp tốc xoay người đã thấy được một đầu đen sì, liền nảy ra ý hay.

“Báo cáo huấn luyện viên, có bạn học không xong rồi, tớ đưa hắn đi phòng cứu thương!” sau đó Lâm Tiểu rất nhiệt tình vác Thạch Phương lên vai liền đi. Thạch Phương chỉ cảm thấy lắc a lắc, lập tức không nóng như ban nãy nữa.

Tỉnh lại sau đó Lâm Tiểu đối với Thạch Phương được người tớ nói cậu ân đức, nói bạn học cậu ngất, ngất vĩ đại a, tớ tên Lâm Tiểu, anh em cậu tên gì, cậu lần sau ngất còn muốn đi cũng được a.

Thạch Phương bị cái nhiệt tình của bạn học dọa sợ rồi, có điều nhìn Lâm Tiểu vẻ mặt khếch đại cùng đại đại cười, trong lòng vẫn rất là khoan khoái.

Thạch Phương cùng Lâm Tiểu sau một trận ngất xỉu chiếu cố nhau tình cảm càng ngày càng được củng cố.

Có lúc Thạch Phương trong mộng mơ tới huấn luyện viên quân sự, còn có thể bật cười.

Nhưng là ngày thứ hai đến trưa Thạch Phương cảm thấy hối hận rồi, vốn là không muốn ba người cùng nhau ăn cơm cũng không muốn chính mình đơn độc ăn cơm mới lựa chọn đi ra ngoài tìm người yêu, kết quả sáng nay một trận hưng phấn, dứt khoát kiên quyết cùng đối phương chia tay, hiện tại không ai cùng ăn cơm, thật thiệt thòi.

Lâm Tiểu nhìn Thạch Phương một người đang lâm vào suy nghĩ, tàn nhẫn mà vỗ bờ vai của hắn nói “Lại cân nhắc cái gì đấy, đi thôi, đi ăn cơm thôi.”

Dọc theo đường đi Thạch Phương đang cân nhắc có phải là còn muốn dùng cách về “Nhà” để trốn đi không. Kết quả đến phòng ăn lại không thấy bóng dáng của Hồ Nhất Như.

“Đừng tìm, ngày hôm nay không cùng tớ ăn cơm.”

“Tại sao?” Thạch Phương không rõ hỏi.

Lâm Tiểu ăn mấy miếng cơm, mới chậm rãi nói, “Tớ biết cậu cùng với nàng ăn cơm không thấy dễ chịu.”

Thạch Phương cúi đầu, có chút hài lòng, lại có chút khổ sở, trong lòng không ngừng hỏi mình, có phải là quá tham lam, Lâm Tiểu vẫn là nam, theo bạn gái còn mang tới hấn đã đủ sai, cậu còn muốn hi vọng cái gì nữa.

Lâm Tiểu thấy Thạch Phương chỉ lo cúi đầu ăn cơm, gầy hấn một hồi, “Không cần cân nhắc, hừ, tài tử đã yêu không cần cân nhắc, vui vẻ ăn cơm đi.”

Thạch Phương ngẩng đầu lên cho Lâm Tiểu một cái khuôn mặt tươi cười, Lâm Tiểu đột nhiên cảm thấy Thạch Phương so với trước kia không giống nhau, Thạch Phương thật đẹp dễ, siêu cấp đẹp dễ.

4. Chương 4: Happy Ending

Ngay ở lúc Lâm Tiểu cùng Thạch Phương trở về thời điểm hòa hợp thì phiên lòng lại tiếp tục đến.

Hồ Nhất Như ôn nhu ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, có thể nói là bạn gái điển hình. Khi còn bé, điển hình học sinh đều phải tặng hoa hồng nhỏ làm tín hiệu để khích lệ, hiện tại Hồ Nhất Như nhưng nhắc đi nhắc lại cái khoản máy tính xách tay hiệu Apple với hấn.

Lâm Tiểu tự nhiên hiểu rõ ràng, máy vi tính chính Hồ Nhất Như nhắc nhở chính mình việc khích lệ hồng hoa. Nhưng vấn đề là tiền tiêu vặt của hấn đều mua bộ điều hòa kia rồi, nào có tiền dư mà mua máy vi tính. Là người thuộc phái hành động, hấn liền nghĩ ra việc —— làm công.

Lâm Tiểu thở phào phò hào hứng lật lên báo chí tìm việc, Thạch Phương hiểu kỳ nhìn đến tập báo chí trên bàn, liền nhào đến xem.

Lâm Tiểu đem cái đầu vương bạn gầy đẩy qua một bên, tiếp tục trở mình.

“Xem quảng cáo a?”

“Cái rắm, tìm việc làm.”

“Làm gì? Thiếu tiền?”

“Nhất Như nói muốn cái máy vi tính...”

“Ồ.” Thạch Phương ồ một tiếng liền ngồi ở bên cạnh, nhìn chăm chăm bộ điều hòa đến đờ ra. Cũng không biết qua bao lâu, Thạch Phương đột nhiên nói, “Lâm Tiểu, cậu làm công cho tớ đi, một tháng tớ đưa cậu một máy vi tính.”

Lâm Tiểu đem đầu từ tờ báo chí ló ra, phát hiện con mắt Thạch Phương sáng lên lấp lánh.

Lâm Tiểu buồn cười sờ sờ đầu Thạch Phương, “Không cần, chính tớ sẽ nghĩ biện pháp.”

Thạch Phương vẫn kiên trì, “Thật sự, cậu giặt quần áo cho tớ nấu cơm, chiếm chỗ ngồi cho tớ, làm bài tập cho tớ, một tháng một máy vi tính, giao dịch công bằng.”

Lâm Tiểu lắc lắc đầu, nghiêm mặt nhìn Thạch Phương, “Thạch Đầu, tớ chưa từng có bất kỳ chủ ý gì ở trên thân thể cậu, sau đó cũng sẽ không nấu, tớ không muốn nợ cậu, tớ muốn làm một người bằng hữu thực sự của cậu.”

Trong phòng rất yên tĩnh, phảng phất đều có thể nghe được tim đập, Thạch Phương nhìn chăm chú, hai tay nắm chặt, chặt đến tâm đều đau đớn, Lâm Tiểu, tớ nghĩ muốn ôm lấy cậu, hiện tại, có thể hay không rất kỳ quái.

Lâm Tiểu luôn có thể nhìn thấu tâm tư của Thạch Phương, sớm một bước giơ lên hai tay ôm lấy Thạch Phương, ở bên tai Thạch Phương nhẹ nhàng nói, “Thạch Đầu, cảm ơn cậu.”

Ngày thứ hai, Lâm Tiểu thông qua bằng hữu giới thiệu, làm công trong một nhà tập thể hình, mỗi giờ làm rất mệt mỏi, cũng may tiền không ít. Lần thứ nhất lúc làm việc, Lâm Tiểu gặp được người quen, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

“Thạch Đầu, cậu sao lại ở đây? ở đây tập thể hình?”

“cũng như cậu a, làm công a.”

“Ha?” Lâm Tiểu một bộ vẻ mặt khó tin.

“Được rồi, làm việc, chớ bị ông chủ nhắc nhở.”

Mỗi lần Lâm Tiểu ở chuyển xong đồ vật ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thạch Phương thon gầy lưng trên nhuộm đầy mồ hôi ướt đầm cả áo sơ mi, hắn cũng rất muốn khóc, cảm động cùng đau lòng. Rõ ràng là đại thiếu gia, rõ ràng cuộc sống chưa từng làm những việc khổ sở như thế, nhưng mỗi ngày đều cùng hắn làm việc, thể lực một chút cũng không còn mà một tiếng oán giận đều không có. Thạch Đầu, tớ muốn cả đời làm người anh em tốt của cậu, có tiền hay không đều sẽ đối với cậu nhất.

lời thề ở ngoài miệng, nói cho người tớ nghe không nhất định sẽ làm; có lời thề là nói ở trong lòng, nói cho chính mình nghe nhất định sẽ thực hiện.

Một tháng trôi qua, vừa đi học vừa làm công, Lâm Tiểu một điểm cũng chưa cảm thấy mệt. Mỗi ngày đêm khuya cùng Thạch Phương cười vui vẻ đánh lộn về ký túc xá ngã đầu đã ngủ, vừa hạnh phúc vừa vui sướng.

Vốn Thạch Phương kiên trì lại kiên trì, muốn đem tiền công chính mình cho Lâm Tiểu, Lâm Tiểu nhưng chết sống không đồng ý. Đấy một lúc, Thạch Phương tức giận nói, “Cậu không phải cảm thấy cho bạn gái nhất định phải là chính mình kiếm, tớ cho liền không đủ thành ý.”

“Không đúng không đúng, tớ là nghĩ... Là muốn... Cậu đem tiền giữ đi, chờ ngày nào đó chúng ta cùng đi du lịch.”

Nói xong câu này, Thạch Phương đã hài lòng, cười đến thoải mái đem sổ tiết kiệm cẩn thận từng li từng tí một thu ở nơi an toàn, cuối cùng còn rất vui vẻ vỗ vỗ bao, làm sổ tiết kiệm giống như bảo bối, rõ ràng chính là một đứa trẻ không thiếu tiền mà >_<.

động tác của Thạch Phương, vẻ mặt của Thạch Phương, ở trong mắt Lâm Tiểu được gọi là đáng yêu, không nhìn được xoa xoa mấy lần lên đầu Thạch Phương, Lâm Tiểu ha ha cười, “Thạch Đầu, cậu sao lại đáng yêu như thế, Thạch Đầu, cậu đáng yêu chết tớ rồi.”

Buổi tối đèn đường mờ vàng không nhìn ra mặt Thạch Phương có hay không hồng, nhưng Lâm Tiểu cảm thấy mặt Thạch Phương hần là hồng, hần vui vẻ như vậy cùng mình đồng thời đi du lịch. Tuy rằng nói chuyện không đầu nhưng lại có cảm giác không tên là hài lòng.

thời điểm giữa trưa ngày thứ hai, Lâm Tiểu vẻ mặt đưa đám xuất hiện trước mắt Thạch Phương, “Thạch Đầu, Thạch Đầu.” Lâm Tiểu nằm nhoài trên bả vai Thạch Phương làm nũng.

“Đây là làm sao vậy?”

“Tớ không cần làm công, tớ cũng không cần tiền, tiền này tuyệt đối đủ tớ đi du lịch.”

“Hả? Cái kia Hồ Nhất Như sao lo liệu, mấy vi tính sao lo liệu?”

“cô ấy... cô ấy đem đồ của tớ cho giẫm, thật là, mấy vi tính còn không có đưa đi đã vùi vã đá tớ, quá không biết cách sống.”

đá, đá sảng khoái như thế a, Thạch Phương trong lòng hài lòng lắm, lại nghĩ lại vừa nghĩ, này Lâm Tiểu chắc thương tâm a, nghĩ tới đây lại cảm thấy chính mình không tử tế.

“Được rồi được rồi, nơi nào chẳng có cỏ non có phải không.” Thạch Phương nhẹ nhàng vỗ trên bả vai Lâm

Tiểu.

“Thạch Đầu, cậu an ủi người thật chả có thành ý a.” Lâm Tiểu ngẩng đầu lên dùng ánh mắt bi thương nhìn Thạch Phương. Thạch Phương xem cẩn thận, Lâm Tiểu là cười, trên mặt một điểm bi thương đều không có.

“Không khó chịu?” Thạch Phương hỏi.

“Vừa bắt đầu đã tìm cái mới mẻ, giao du một trận liền cảm thấy kỳ thực cũng không phải thích hợp, cũng là như vậy, vẫn là hai anh em tố cùng nhau hài lòng, có tiền hống nòng còn không bằng tố cùng đi ra ngoài tiêu dao khoái hoạt.”

Thạch Phương cắn răng nghĩ, đừng tham lam đừng tham lam, như vậy là đủ rồi, anh em thì anh em đi.

Hai người ở phòng tập thể hình đưa tới tân công nhân được đưa tới, hai người liền bị sa thải công tác. Thương lượng nửa ngày quyết định đi ra ngoài ăn một bữa cho ra trò.

“Thạch Đầu, tố đã nói với cậu nếu như cậu không mang theo tố đi nhà ăn xa hoa nổi tiếng tố sẽ cùng cậu tuyệt giao.”

“Cần thiết hay không? Xa hoa cũng được, hai tố chia nhau được không.”

“Không được không được, tố xin cậu đây là tất yếu.”

“Tại sao?” Thạch Phương không rõ hỏi, điều hòa là Lâm Tiểu mua, này làm công tiền cũng đúng là Lâm Tiểu chính mình kiếm, vô duyên vô cớ tại sao phải xin hắn.

“Phí lời, cảm tạ cậu chứ gì nữa.”

“Cảm ơn tố cái gì?”

“Tạ...” Lâm Tiểu nói chuyện vẫn là thẳng thắn dứt khoát, âm thanh trong suốt thấm lòng người, nhưng là hiện tại nhưng khó mà nói nên lời.

Thạch Phương hiếm thấy nhìn thấy Lâm Tiểu kỳ quái như thế, hiếu kỳ đem đầu đưa đến trước mặt Lâm Tiểu. Mà Lâm Tiểu nhưng nhìn chăm chăm Thạch Phương sáng long lanh trước mắt, con mắt dần trở nên ngây dại, gần đây, nhìn Thạch Phương tổng càng xem càng đẹp đẽ, mũi thẳng, đôi môi ướm ắt, con mắt sáng long lanh.

“Tạ cậu vẫn luôn bên cạnh tố a.” Lâm Tiểu cười đẩy đẩy đầu Thạch Phương, ánh đèn bên cạnh vừa vặn

chiếu vào trên mặt Thạch Phương, lần này Lâm Tiểu thấy được, Thạch Phương khuôn mặt hồng hồng.

Lâm Tiểu rất ít nói ra mấy câu tình cảm buồn nôn như thế, nhưng là vì gò má đỏ hồng hồng của Thạch Phương cũng đáng giá.

Nhân sinh có rất nhiều cảnh ngộ, có người lựa chọn lạc vào cảnh giới kỳ lạ, có người lại yêu thích ở bên quan sát, Thạch Phương chính là thích ở bên quan sát, quan sát nhân sinh cùng ái tình của Lâm Tiểu, không có dừng khí đứng bên người đó.

Trong nhà hàng Tây Lâm Tiểu nhìn ngồi ở đối diện Thạch Đầu, ánh sáng dịu dịu, tư thế tao nhã, nụ cười nhàn nhạt, tuy rằng có chút chua xót, nhưng Lâm Tiểu vẫn rất muốn nói, Thạch Phương là một vương tử, trăm phần trăm không hơn không kém, từ điều kiện bên ngoài đến khí chất bên trong.

“sao không ăn, nhìn tớ làm gì.” Thạch Phương ngẩng đầu lên trừng Lâm Tiểu.

Lâm Tiểu phớt tiếng bật cười, “Lại nói, Thạch Đầu cậu vẫn đúng là không thích hợp nói ‘ cái gì ‘ cái chữ này.”

Thạch Phương trừng trừng Lâm Tiểu một chút, “Còn không phải cậu dạy.”

“Có thể hai tớ có giai cấp chênh lệch a.”

“Bệnh thần kinh.” Thạch Phương cúi đầu xuống, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ có thanh âm nhàn nhạt từ trong miệng phát ra, “Lâm Tiểu, tớ hiện tại cực kỳ hài lòng, chưa từng vui vẻ như vậy.”

“Ha ha, vui vẻ là được rồi.”

Tuy rằng Thạch Phương ở trong mắt người khác đều là nhàn nhạt nhưng thời thời khắc khắc đều lóng lánh ánh sáng, nhưng ở trong mắt Lâm Tiểu, Thạch Phương là người nhiệt liệt, sẽ lớn tiếng cười, lớn tiếng nháo, sẽ nổi nóng, sẽ cùng hắn sóng vai, sẽ bình thản ở cùng nhau năm tháng. Lâm Tiểu không chỉ một lần muốn Thạch Phương phảng phất chỉ là của một mình hắn, cảm giác kia rất mỹ diệu, rất tự hào rất phong phú. Đương nhiên Lâm Tiểu cũng biết đến, loại ý nghĩ này của bản thân cũng rất kỳ quái, anh em trong lúc đó cảm tình sẽ như vậy hưng hăng cùng giữ lấy sao?

Địa phương yên tĩnh quả nhiên có thể bồi dưỡng bầu không khí yên tĩnh, Lâm Tiểu cùng Thạch Phương yên lặng ăn, không nhiều lời, cũng không lúng túng trái lại rất ấm áp.

Lâm Tiểu sẽ là không phải ngẩng đầu nhìn Thạch Phương, nhìn thấy con mắt hắn lóe sáng sẽ mỉm cười, nhìn thấy lông xù trên đỉnh đầu vẫn là mỉm cười, mà giống như, chính mình cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

“Thạch Đầu, còn nhớ đôi bạn lần trước không?” Lâm Tiểu đột nhiên hỏi.

Thạch Phương đương nhiên nhớ tới, tâm hần hự hần ước ao, làm sao có khả năng không nhớ rõ. “Hừm, làm sao vậy?”

“Tớ đã thấy bọn họ đồng thời, ở KFC, dáng vẻ rất thích thú, cảm giác không có gì không tốt. Cậu cảm thấy thế nào?”

“Đúng không, không có gì không được, tớ cũng không biết.” Lâm Tiểu cúi đầu, hý hoáy trong cái mâm rau dưa.

“Cậu nói tại sao muốn nam yêu thích nữ, nữ yêu thích nam a?”

Thạch Phương ngẩng đầu nhìn Lâm Tiểu, “Tớ làm sao biết.” Ánh mắt lại là thẳng tắp theo dõi hần.

“Tớ cũng không biết, tớ cảm thấy, thật giống yêu thích ai cũng không quan trọng.”

“... Thật sao?” Thạch Phương cũng từng ảo tưởng qua, hay là có thể đời, đời một ngày tấm lòng của hần sẽ được đón nhận, chỉ cần yêu nhau, thế tục cái gì cũng không quan trọng, nhưng đó cũng chỉ là ước mơ khi còn bé mà thôi, hiện thực chung quy lại tàn khốc. Không nên để cho bất luận người nào biết a, mỗi người đều như thế đối với hần, nói quan hệ của chúng tớ, chúng tớ đã hoàn toàn xong rồi. Yêu, ở thời điểm này, mang hương vị cái rắm, lại hiếm có, yêu thích cái rắm

Vì lẽ đó, Thạch Phương chỉ cầu có thể ở bên người Lâm Tiểu, một năm hai năm mười năm cả đời, làm huynh đệ tốt cả đời với Lâm Tiểu.

Lâm Tiểu thấy Thạch Phương không nói lời nào, tự mình hỏi tự nghĩ rồi lên, “Thạch Đầu, nếu như tớ nói tớ khả năng cũng thích, khả năng ha, khả năng thích nam sinh, cậu sẽ khinh bỉ tớ sao?”

Sẽ không a, đương nhiên sẽ không a, Thạch Phương nội tâm kích động, muốn nói ra, tự nhiên bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người hoàn toàn quen thuộc làm lời hần nói nuốt trở lại.

“Này, Tiểu Thạch, đã lâu không gặp a.” Là một nam nhân, âu phục giày da nhưng không hiện ra vẻ cứng nhắc.

Thạch Phương thấy rõ người kia, cả khuôn mặt lập tức trắng bệch, bộ mặt giật giật vài đánh rớt cục bỏ ra vài chữ, “Hừm, đã lâu không gặp.”

“Ha ha, cũng không liên hệ tớ, tớ rất nhớ cậu a.” Nam nhân tới gần Thạch Phương, xoa xoa tóc Thạch Phương.

Lâm Tiểu trên người trong nháy mắt nổi lên một lớp da gà, bầu không khí không đúng, người cũng không đúng, cụ thể chỗ nào không đúng, hần cũng không nói lên được.

Thạch Phương không dấu vết tránh né tay của người nọ, vẻ mặt vẫn rất cứng ngắc, “Cậu vừa tới?”

“Đúng đây.”

“Không khéo a, chúng tớ mới vừa ăn xong, sau đó tớ sẽ liên hệ cậu.” Thạch Phương cho Lâm Tiểu liếc mắt ra hiệu, nhắc bạn thân rời đi. Nhưng hai vai lại bị nam nhân đè xuống, nam nhân tới gần Thạch Phương, ở bên tai Thạch Phương nhẹ nhàng nói, “Nói giỡn, tớ cũng phải đi rồi, hôm nào gặp a.”

đối thoại vô cùng bình thường, nhưng Lâm Tiểu thấy được đồ vật ghê gớm, hẳn thấy được người đàn ông kia là lừa, liếm liếm tai Thạch Phương!

Trong nháy mắt Lâm Tiểu giận từ tâm lên, hai bước vượt đến bên người nam nhân kéo ra một bước dài, lôi kéo Thạch Phương liền đi tính tiền.

Nam nhân nhìn bóng lưng Thạch Phương mỉm cười, thật giống gặp cái đại bình dấm chua đây, nam nhân nhìn nhìn Thạch Phương thở dài.

Trên đường trở về, Lâm Tiểu thay đổi thái độ bình thường, trầm mặc vô cùng. Thạch Phương dọc theo đường đi sợ mất mặt, nghĩ thầm không có bị nhìn ra cái gì chứ.

Thạch Phương cùng người đàn ông kia giao du qua, lại giống như lúc Lâm Tiểu cùng Hồ Nhất Như ngọt ngào mật mật, nhưng là tuy rằng giao du, cũng không nên như người tớ yêu nhau chứ.

“Thạch Đầu, tớ vừa nãy hỏi, nếu như tớ thích nam nhân, cậu sẽ khinh bỉ tớ sao?”

“A?” Lâm Tiểu đột nhiên đặt câu hỏi, Thạch Phương hoàn toàn không phản ứng lại.

“Tớ nói, tớ thích nam nhân, cậu có hay không khinh bỉ ta?” Lâm Tiểu lại hoàn chỉnh lặp lại một lần, ngữ khí kiên định, như là có niềm tin cường đại để chống đỡ lấy.

“A, làm sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Trả lời tớ.”

Thạch Phương dừng bước, trước đây gặp một câu nói như vậy, nói ái tình không thể ủy khuất cầu toàn, vậy ái tình của mình thì sao? Có tự tin có thể để cho tình yêu của chính mình đối với Lâm Tiểu chịu oan ức cả đời sao?

Nói, khả năng vạn kiếp bất phục, cũng có khả năng rộng rãi sáng sửa; không nói, tất cả duy trì hiện trạng, hải lòng nhưng không hạnh phúc.

Thạch Phương cắn răng một cái, tuy rằng cúi đầu, âm thanh cũng rất kiên định, “Sẽ không, tất cả của cậu, tớ đều có thể tiếp thu.”

“Thạch Đầu, tớ cũng có thể, tiếp thu của cậu tất cả.”

Thạch Phương ngẩng đầu, nhìn vào mắt của Lâm Tiểu, bình thường Lâm Tiểu như thế nhưng thực tế không giống hẳn. Thạch Phương cảm giác mình con mắt có chút ẩm ướt, âm thanh cũng có chút ách.

Lâm Tiểu tới gần Thạch Phương, đem cái trán khoát lên trên bả vai Thạch Phương, như thường ngày làm nũng như vậy.

“Thạch Đầu, khi cậu không cùng nhau ăn cơm với tớ, tớ rất không quen thuộc, biết cậu là bởi vì Hồ Nhất Như không dễ chịu, tớ đã luôn luôn nghĩ hay là chia tay đi.”

“Thạch Đầu, cậu không ở ký túc xá mấy ngày đó, tớ rất lo lắng, cũng rất khó chịu.”

“Thạch Đầu, mỗi ngày nhìn cậu cười ha ha, tớ rất vui vẻ, nghĩ đến cậu cũng không ở trước mặt người khác cười ha ha, thì càng hài lòng.”

“Thạch Đầu, cậu theo tớ làm công tớ rất cảm động, nhìn cậu chảy mồ hôi tớ cũng rất đau lòng.”

“Thạch Đầu, cậu nói muốn theo tớ đồng thời du lịch, tớ rất hưng phấn rất chờ mong, làm nặng đến đâu cũng không cảm thấy mệt.”

“Thạch Đầu, tớ càng nhìn cậu càng giác cậu càng hảo, cảm thấy cậu như một vương tử, muốn tốt với cậu, cái gì đều muốn cho cậu.”

“Thạch Đầu, vừa nãy nhìn thấy người đàn ông kia liếm lỗ tai cậu, tớ rất tức giận, tức đến nổi nhanh nổ tung.”

“Thạch Đầu, cậu nói, tớ là không phải thích cậu đi.”

Lâm Tiểu lẩm bẩm nói xong, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thạch Phương trên mặt tràn đầy nước mắt.

Lâm Tiểu giơ tay lên, cẩn thận lau nước mắt Thạch Phương, “Thật khờ a cậu, coi như bị nam nhân tổn tình, cũng không cần tức giận đến khóc lớn a.”

Thạch Phương nắm lên nắm đấm, ở trên bả vai Lâm Tiểu mạnh mẽ đập một cái, trên mặt ngấn lệ nhưng mang theo nét cười, “Tiểu tử thú vị, tỏ tình cũng không có ngay ngắn được a.”

Lâm Tiểu lại tiến lên, không có làm nũng mà là ôm chặt lấy Thạch Phương, “Thạch Đầu, cậu yên tâm, tớ sẽ dùng nguyên một đời theo đuổi tấn công đưa cậu bắt trở về.”

“Tối địa ngục đi.”

“Không giãy dựa tớ coi như cậu cũng yêu thích tớ a.”

Thạch Phương nỗ lực vùng vẫy một hồi, ngược lại chính là làm dáng một chút, “Quên đi, ngược lại cậu sức lực lớn, giãy dựa cũng vô dụng.”

“Vậy sau này không cho phép cùng cái kia nam có lui tới, cũng không chuẩn lại cùng những người khác có tiếp xúc quá thân mật, nam nữ cũng không được.”

“Này, không nhìn ra cậu còn là một bình dấm chua a, không gặp cậu quản Hồ Nhất Như nhiều như vậy a.”

“Đó cũng không giống nhau, tớ yêu cậu mà.”

“Ác ~~ ghê chết rồi.”

“Tớ yêu cậu, tớ yêu cậu, tớ yêu Thạch Đầu tớ yêu Thạch Phương, tớ ~~ yêu ~~ Thạch ~~ a a” Lâm Tiểu không nghĩ tới Thạch Phương thậm chí ngay cả thích ứng đều không cần mà đáp ứng hẳn, đương nhiên cái kia ngây ngốc ba giây đồng hồ không tính, hưng phấn a, lại như hai mươi lăm ngàn dặm trường chinh trong nháy mắt dừng tại điểm này: hai giờ năm phút, đơn giản đã hô lên. Đương nhiên cuối cùng ghen ngào là bị Thạch Phương lấp kín, không sai, dùng miệng.

Mãi đến tận thật lâu sau đó, Thạch Phương cũng không nói cho Lâm Tiểu, kỳ thực vừa bắt đầu động tâm chính là hẳn, kỳ thực hẳn vẫn đã yêu thích nam, kỳ thực hẳn vẫn luôn yêu thích Lâm Tiểu, từ lần thứ nhất gặp mặt khi đó.

Ẩn giấu không phải lừa dối, hẳn muốn bảo vệ bí mật này, cho đến chết đi cũng không thể nói.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-phap-be-cong-thang-nam-chinh-la-yen-lang>